

РЕШЕНИЕ

№ 5179

гр. София, 02.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.07.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4945** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Ц. Т. С., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], с настоящ адрес за призоваване: [населено място], [улица] срещу Решение № 1448/26.04.2022 г., постановено по НАХД № 20211110216282/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 21-4332-014229/13.07.2021 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП на Ц. Т. С., ЕГН: [ЕГН] на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 900 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца.

В касационната жалба решението е оспорено като неправилно поради нарушение на процесуалните правила, необоснованост и неправилно приложение на материалния закон. Иска се неговата отмяна.

В съдебно заседание касаторът възразява срещу наложените му наказания и излага съображения по същество на спора.

Ответникът - началник сектор Столична дирекция на вътрешните работи - отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Ц., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-014229/13.07.2021 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП на Ц. Т. С. на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 900 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца.

За да постанови оспореното решение, районният съд е установил следното:

На 04.05.2021г. в 10:05 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], до № 125, санкционираното лице като водач на лек автомобил „А. А4“ с рег. [рег.номер на МПС], регистриран на Н. Н. Фаляха, бил спрян за проверка от органите на ОПП-СДВР. Проверката приключила със заключение, че процесният автомобил се движи със скорост от 125 км/ч /измерена скорост 129 км/ч, приспаднат толеранс от 3 % в полза на водача/ при ограничение от 50 км/ч за населено място. Проверяващите извършили преценка за това, че водачът превишава разрешената максимална скорост за населено място над 50 км/ч съобразно показанията на АТСС TFR1-M, монтирана в служебно МПС на МВР, записващо и заснемащо дата, час, скорост, място и рег. номер на МПС.

Във връзка с горното е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 884882 от 07.07.2021 г., връчен на същата дата, като в графа „обяснения, възражения“ жалбоподателят писмено е не е отразил такива.

Въз основа на акта при цитиране на разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП на 13.07.2021 г. е издадено атакуваното НП, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 900 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца.

С оглед на установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в предвидената от закона писмена форма, като са спазени законоустановените срокове по чл. 34 от ЗАНН. Според районния съд е налице идентитет между отразеното в АУАН и в НП и не е нарушено правото на водача да разбере административното обвинение, за да се защити срещу него. В обжалваното решение е посочено още, че не са допуснати нарушения на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН в акта и в наказателното постановление, като точно и ясно е описано нарушението, извършено от санкционираното лице, което е превишило разрешената максимална скорост за населено място от 50 км/ч – движило се е със скорост от 125 км/ч /измерена скорост

129 км/ч, приспаднат толеранс от 3 % в полза на водача/ при ограничение 50 км/ч за населено място, като е посочено в диспозитивите и в двата акта как е измерена скоростта на движение. Въззивният съд е посочил, че средството за измерване съобразно копие от удостоверение за одобрен тип средство за измерване, копие от протокол от проверка на мобилна система на видеоконтрол, копие от протокол за използване на автоматизирано техническо средство, снимков материал е било изправно и технически годно, преминало съответна проверка за това. В решението е прието, че правилно е приложен материалният закон и не се доказва твърдението на наказаното лице, че на инкриминираното място разрешената за водачите на МПС скорост е различна от 50 км/ч, като не се прилагат доказателства в тази посока. Изложени са мотиви за законосъобразното приложение на санкционната разпоредба по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП и че не са налице основания за приложимост на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, доколкото административното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид.

Решението е валидно, допустимо, но е постановено при неизяснена фактическа обстановка и при съществено нарушение на процесуалните правила - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК вр. чл. 63в от ЗАНН. Съображенията за това са следните:

Настоящият съд намира, че по делото не е безспорно изяснена фактическата обстановка. Не е безспорно доказано дали разрешената максимална скорост за движение, посочена в НП, е установена със съответния пътен знак и неговото местоположение предвид изричната норма на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. Освен това, основното твърдение в жалбите и пред двете съдебни инстанции се състои в това, че на мястото на установяване на нарушението разрешената скорост за движение е 80 км/ч. Не се спори, че лицето е управлявало автомобила с 125 км/ч, което също представлява превишение дори да беше безспорно установено горното - допустима скорост на движение от 80 км/ч в процесния участък. Последното обаче ще следва да бъде квалифицирано под друга правна норма, т.е. така съставеният АУАН и НП ще се явят незаконосъобразни като констатиращ, респ. санкциониращ несъставомерно деяние.

По делото обаче не е изяснено наличието на пътни знаци в процесния участък към момента на установяване на нарушението, което е основен за спора правнорелевантен факт.

Районният съд е последната инстанция по фактите, респективно – последната инстанция, пред която е възможно да бъдат събирани всички възможни видове доказателства и да бъдат приложени всички способи за събиране на доказателства. Това положение изисква особено внимателна и прецизна преценка на спорните по делото обстоятелства, от една страна, а от друга – на необходимите процесуални усилия по попълване на преписката с онази съвкупност от доказателствен материал, която именно ще позволи на съда да формира еднозначни фактически и правни изводи. Поради това и на този етап от производството всякога следва да се отдаде предпочитание на изясняването на обективната истина пред бързината в процеса.

С оглед на горното, за да постанови съдебния си акт, районният съд е следвало да събере доказателства, съхранявани в Столична община - схема на организация на

движението на посочения в АУАН и НП пътен участък, от която да се установи дали съществува пътен знак В-26 преди мястото на установяване на нарушението и ако съществува – какво ограничение на скоростта е въведено с него.

В случая фактическата обстановка, въз основа на която районният съд е формирал изводите си, не е установена по безспорен начин. В съдебното производство съдът е длъжен да събере необходимите доказателства служебно, когато това е необходимо за разкриване на обективната истина.

Касационният състав намира, че проведеното от въззивния съд съдебно следствие не е осигурило изискуемото обективно, пълно и всестранно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Настоящият съд няма правомощия да изследва фактите по делото, а може само да извършва правна преценка относно тяхната квалификация. Това налага отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд, при което да се съберат доказателства за посочените по-горе обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1, т. 1 и т. 2 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1448/26.04.2022 г., постановено по НАХД № 20211110216282/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22 състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.